

[Ømann.]

vedtog her ved anden behandling, og det, som nu fremlægges. Det er på grund af nogle små ændringsforslag. Der står her i betænkningen, at de 6 partier ved tredje behandling af udskrivningsloven og kildeskatteloven stemmer for lovforslagene med det indhold, de har fået efter afstemningerne ved anden behandling. Partierne vil dog stille ændringsforslag, står der så, og dette lille dog koster 8 mia kr., så sandt som loven, som den forelå efter anden behandling, ville have kostet 15 mia kr. at gennemføre, og nu letter man altså kun indkomstbeskatningen med 7 mia kr. Det er altså en i høj grad vingeskudt fugl, vi har med at gøre, det er ikke en ting, der har krav på at blive kaldt for en skatterreform.

Der er en anden eventualitet ved hele proceduren. Det er jo en offentlig hemmelighed, at partiet venstre ikke var til at tvinge til at afgive ren besked før anden behandling af disse lovforslag om, hvordan finansieringen skulle være, men at venstre til gengæld forsikrede, at man ikke ville stille folketinget over for den situation, at man ville fægte sig igennem med flertal fra sag til sag, at man ville håbe på, at nogen sagde: stemmer ikke. Jeg tror, man kan konstatere i dag, at partiet venstre har sveget dette løfte. Vi står i dag med et ganske vist nedskåret skatteforslag, men det er ydermere et forslag, der ikke er dækning for; et flertal her i tinget kan ikke tiltræde finansieringssiden.

Og det er naturligvis finansieringen og de byrdeomlægninger, som denne finansiering dækker over, der er afgørende for bedømmelsen af også skattesiden og de ændringsforslag, vi skal stemme om her i dag. Der er grund til mistillid til den skala, der nu er udarbejdet. Kan de lettelser, den indebærer, overhovedet følge med inflationen? Bliver resultatet ikke — når indkomstudviklingen fortsætter, som den har gjort, når inflationen galoperer, som den har gjort i 1974 — at hele denne kombination af skalaer og af fradrag indbringer et større beløb end kalku-

leret her? Jeg tror det, og derfor tror jeg, at denne reform i virkeligheden indebærer en stramning finansielt set og ikke nogen lettelse. Dette spørgsmål får jo en ekstra betydning, når det tages i betragtning, at skalaens første trin, første og billige trin, nu skal slutte ved de 50.000 kr. Dermed vil jo mange i kraft af progressionen komme til at yde mere, end man forud kan kalkulere.

Der er sket en stærk forringelse af personfradraget. Der var enighed om i udvalget, at hvis dette personfradrag skulle løse vigtige administrative opgaver, så skulle det i hvert fald være på 11.000 kr., ja, det var overvejset endda at sætte det op til 12.000 kr. Nu er man altså landet i 9.000 kr., og det kan man ikke håbe vil være i stand til at løse de mange problemer omkring pensionisternes beskatning eller skabe bedre vilkår for de lavere indkomster.

Men der er jo en anden overvejelse. Passer dette forslag ind i den økonomiske situation overhovedet? Jeg nævnte før, at det er min overbevisning, at det betyder en stramning, men det bliver det i endnu højere grad, når man ser på, hvorledes man finansierer den nedsættelse af indkomstskatten på 7 mia kr., som man gør så meget ud af.

Ja, det er næsten nødvendigt at omtale nogle af disse nedskæringsposter. Man vil nedskære de offentlige anlægsudgifter med 820 mill. kr. Ja men det er da en urigtig beslutning i den beskæftigelsessituation, vi står i. Denne post indeholder det eneste gode, som jeg i og for sig har at fremhæve for nedskæringsforslagene, nemlig at udflytningen af vejdirektoratet til Skanderborg opgives. Man vil skære ned på ministerierne, men undtaget er udtrykkelig forsvarsministeriets bevillinger. Man siger også, at man ikke vil skære så forfærdeligt ned på de sociale områder, men der er dog tale om beskæringer. Hvilke? Vi ved det ikke. Så kommer der en nedskæring af lovreserven og tillægsbevillingsreserverne på 670 mill. kr. Dette er et falsk tal, for det er udtryk for, at der tilbage til lovreserve og til tillægs-